

Arrest

nr. 198 132 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië). Uw echtgenoot (S.Z.) (O.V. X) werd op 28 september 2007 thuis opgepakt, waarschijnlijk door Kadyrovtsi. Twee dagen later werd hij vrijgelaten. Hij vertelde u geen details over zijn gevangenneming, maar vertelde u enkel dat hij gedwongen was om bepaalde documenten te ondertekenen, waarvan hij de inhoud niet kende. Uw echtgenoot was al eerder, in januari 2005 en dus nog voor jullie huwelijk, opgepakt geweest. Ook daarover had hij u niet veel verteld, behalve dat hij was vrijgekocht.

Omdat uw man na zijn tweede arrestatie begreep dat het voor hem heel gevaarlijk was in Tsjetsjenië, maakte hij via zijn vriend (A.) een afspraak met een smokkelaar, om via hem Tsjetsjenië te verlaten. Op

2 oktober vond hun ontmoeting plaats en gaf uw echtgenoot hem jullie binnenlandse paspoorten, reispaspoorten en zijn rijbewijs. Het geld zou betaald worden bij jullie vertrek. Op 10 oktober vielen vier Kadyrovtsi uw huis binnen, op zoek naar uw echtgenoot. Die was echter op dat moment niet thuis. U werd door die Kadyrovtsi geslagen en ze dreigden u en uw kind te doden als uw man de volgende dag niet thuis zou zijn. Nadat uw man die dag thuis kwam en u hem alles had verteld, belde uw echtgenoot zijn vriend (A.) op. Die kwam jullie halen en bracht jullie naar zijn huis in Turbina, een deelgemeente van Grozny, waar jullie verbleven tot aan jullie vertrek uit Tsjetsjenië. Op 19 oktober reisde u, samen met uw echtgenoot en kind, naar Sleptsovsk in Ingoesjetië, waar jullie in een vrachtwagen stapten, die jullie naar België bracht. De smokkelaar reisde mee naar België en gaf bij aankomst op 23 oktober 2007 enkel jullie reispaspoorten terug. Nog diezelfde dag diende u, samen met uw echtgenoot, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 23/12/2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien jullie relaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd op 20/05/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw cassatieberoep werd op 02/07/2009 verworpen.

Op 18/08/2009 dienden u en uw man een tweede asielaanvraag in die evenwel niet in overweging genomen werd door de DVZ gezien jullie geen substantiële nieuwe elementen aanhaalden.

Op 30/09/2016 dienden u en uw man een derde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen haalde u aan dat uw man in 2012 met de hulp van IOM naar Tsjetsjenië terugkeerde en bij zijn moeder in Grozny verbleef. Echter werd hij al vlug door familieleden gecontacteerd van wie velen een functie bij de veiligheidsdiensten hadden dat hij moest vertrekken omdat zij niet in de problemen wilde komen. Er werd zelfs gedreigd om hem aan te geven. Hierop verliet hij Tsjetsjenië en reisde via Polen terug naar België. Uw man gaf verder aan dat hij voor jullie vlucht uit het land in 2007 door (V.) – de bodyguard van (M.) - gevraagd werd om toe te treden tot de GRU, hetgeen hij weigerde. Hij vroeg wel aan een oom met een hoge functie binnen de Tsjetsjeense overheid om werk binnen de veiligheidsdiensten, hetgeen de oom weigerde. Gezien uw man hem vertelde over het aanbod van (V.) sluit uw man niet uit dat zijn familielid achter zijn arrestatie van 2007 zit.

Voorts haalde u aan dat u een echtscheidingsprocedure bent gestart waardoor u bij terugkeer vreest uw kinderen te verliezen.

B. Motivering

Uit de verklaringen, die u aflegde voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten, omwille van dezelfde motieven als diegene die uw echtgenoot, (S.Z.) (O.V. 6.170.282), aanhaalde. Aangezien in het kader van de derde asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van jullie gemeenschappelijke asielmotieven.

De motivering van uw man luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen omdat de overheid u verdacht van banden met de rebellenbeweging. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd en het cassatieberoep hiertegen werd verworpen. Uw tweede aanvraag werd niet in overweging genomen gezien u geen substantiële nieuwe elementen naar voor bracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg kan van u tijdens deze huidige asielaanvraag verwacht worden dat u elementen aanbrengt die alsnog kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas of van een gegronde vrees in uw hoofde. Dit is echter niet het geval, integendeel.

Zo werden zwaarwichtige tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas enkel maar verder bevestigt.

Betreffende de aanleiding van uw eerste opsluiting en de reden waardoor u bij de autoriteiten in verband werd gebracht met de rebellen legde u inconsistente verklaringen af, meer bepaald aangaande de persoon die bij u bleef overnachten en bijgevolg een centrale rol in uw relaas speelt. Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat de man een wahabiet was. U vermoedde dit doordat hij een grote baard had. Meer informatie over hem kon u niet geven (CGVS 25/02/2008 p.12). Tijdens uw huidige asielaanvraag kon u niet veel meer informatie over die persoon geven behalve dat hij een klein baardje had en veel over religie praatte. (CGVS p.5). Gevraagd waarom dit kort baardje u klaarblijkelijk is opgevallen gaf u enkel aan dat het onverzorgd was en het eigenlijk niet bijzonder of opvallend voor u was. Gevraagd of u het verdacht vond, stelde u dat dit niet het geval was en er niets bijzonders aan vond. Enkel de religieuze gesprekken vond u raar. Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen dat de

man een lange baard had waardoor u vermoedde dat hij een wahabiet was, gaf u een weinigzeggende reactie waarin u stelde dat u de vorige keer wellicht verklaarde dat hij geen banden met wahabieten had of wel, en dat meningen kunnen evolueren (CGVS p.11-12). Dergelijk nietszeggend antwoord kan de tegenstrijdigheid redelijkerwijs niet opheffen gezien u betreffende het enige kenmerk dat u is bijgebleven en tevens ook zeer relevant is naar inschatting van de achtergrond van die persoon incoherente verklaringen aflegde.

Voorts gaven u en uw vrouw tijdens jullie eerste asielaanvraag aan dat de ordediensten na uw tweede arrestatie op 10/10/2007 nog bij u thuis zijn langs geweest (CGVS 25/02/2008 p.14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat het gewapende kadyrovtsi waren die op zoek waren naar u, uw vrouw bedreigden en haar ook geslagen hadden (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u sinds uw tweede aanhouding niet meer thuis bent geweest en u sinds uw vrijlating bij een vriend verbleef. Ook uw vrouw en uw kind gingen de dag van uw vrijlating mee naar die vriend om er onder te duiken. Jullie verbleven er doorlopend en sinds uw tweede arrestatie verklaarde u geen problemen meer gekend te hebben gezien jullie ondergedoken leefden (CGVS p.2, 10). Geconfronteerd met het door jullie verklaarde incident van 10/10/2007 hetgeen eveneens impliceerde dat jullie toen niet ondergedoken leefden, dit aangezien uw vrouw thuis was en u op het werk waardoor u later thuiskwam (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8), ontkende u eerst dit te hebben gezegd waarna u aangaf dat u dit op advies zou hebben gezegd en dit gelogen was (CGVS p.12-13). Uw echtgenote blijft er echter bij dat de kadyrovtsi op 10/10/2007 nog zijn langsgekomen waardoor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen overeind blijft (CGVS vrouw p.2-3).

Tijdens uw huidige asielaanvraag haalde u plots aan dat de weigering om mee te werken met (V.) wellicht de oorzaak is van uw arrestatie in 2007 en het feit dat u dit uw oom vertelde (CGVS p.7-8). Bijgevolg neemt dit element een zeer belangrijke plaats in uw relaas in. Gevraagd waarom u dit niet tijdens uw vorige asielaanvragen naar voor bracht gaf u enkel aan dat u werd aangeraden niet over (V.) of familieleden die bij de autoriteiten werkten te praten (CGVS p.7-8). Deze uitleg volstaat niet ter verschoning van bovenvermelde ommissie. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers van u worden verwacht dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt dan ook van meet af aan in vertrouwen neemt en u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat in casu niet het geval was. Naast het feit dat dit een weinig overtuigende reden is om bepaalde essentiële elementen niet te vermelden tijdens een asielaanvraag, dient erop gewezen te worden dat u evenmin melding maakte van die (V.) in uw verklaringen bij de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag. Uw enige reactie hierop was dat het zeer kort en algemeen was en dat er een algemeen en grondig interview zou volgen (CGVS p.8). Dit is weinig logisch gezien het een meervoudige aanvraag betreft en het dan ook niet zeker is dat men na het interview op DVZ nog gehoord zou worden. Het komt dus niet geloofwaardig over dat u zowel tijdens uw eerste 2 asielaanvragen (V.) niet vermeldde ondanks de belangrijke rol die hij in uw relaas speelt en evenmin op de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag waar u verondersteld wordt alle nieuwe elementen naar voor te brengen. Overigens uw vrouw gevraagd of de naam (V.) haar iets zei, kon ze enkel zeggen dat hij na uw tweede arrestatie nog op bezoek is gekomen bij jullie thuis hetgeen dan ook op geen enkele wijze strookt met uw relaas – u maakte geen melding van een bezoek op dit tijdstip en leefde naar uw verklaringen reeds ondergedoken (CGVS vrouw p.2).

U legde verder ook een brief neer van (G.) die verbonden is aan de organisatie 'Civic Assistance', waarin verwezen wordt naar uw problemen. Ten eerste maakt zij geen enkele melding van die (V.) hetgeen op het eerste zicht opmerkelijk lijkt in het licht van het mogelijke belang die hij in uw aanhouding van 2007 speelt tot blijkt dat u hen ook niet over deze persoon inlichtte hetgeen uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig maken (CGVS p.8). Verder geeft (G.) in haar schrijven aan dat u na uw vrijlating in 2005 periodiek door de veiligheidstroepen werd lastgevallen. Echter geeft u tijdens uw gehoor aan dat u geen problemen kende tussen uw twee aanhoudingen (respectievelijk in 2005 en in 2007) en er in die periode niets is gebeurd hetgeen dan ook niet strookt met de inhoud van de brief (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nadien in het oog werd gehouden en men u controleerde zoals ze iedereen controleerden (CGVS p.13). Echter mag het verbazen dat (G.) dit wel ernstig genoeg vond om dit in haar schrijven te vermelden terwijl u hier spontaan niets over vertelde, zelfs niet nadat u gevraagd werd of er tussen uw 2 aanhoudingen iets gebeurd is. Voorts geeft de brief aan dat u tijdens uw eerste aanhouding ondervraagd werd en dat zij informatie van u eisten over ((S.)) (Al.). Tijdens het gehoor gaf u echter aan dat u uitsluitend over (Ab.) werd ondervraagd en er geen andere vragen werden gesteld noch dat u over andere personen werd ondervraagd. Expliciet gevraagd of u ondervraagd werd over de persoon die u tijdens de ondervraging aanhaalde als degene die (Ab.) naar u had doorverwezen – (Al.) dus- gaf u aan dat dit niet het geval was en dat dit u erg verbaasde (CGVS p.5-6). Naast het feit dat het inderdaad zeer opmerkelijk zou zijn dat u geen vragen over (Al.) werden gesteld of dat zij niet meer informatie over deze persoon zouden

willen hebben, stroken deze verklaringen wederom niet met het schrijven van (G.) waar zij expliciet aanhaalt dat zij tijdens de eerste aanhouding informatie over (Al.) wilden –zowat het enige wat er inhoudelijk over uw ondervragingen in de brief wordt vermeld. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat het over (Ab.) ging en dit misschien een typefout betrof. U controleerde het zelf nog eens waarna u toegaf dat in de brief melding wordt gemaakt dat zij informatie over (Al.) wilden zonder dat u hier een uitleg voor heeft (CGVS p.13). Een dergelijke mate van inconsistenties tussen uw verklaringen en de brief van (G.) ondermijnen vooreerst al de bewijskracht van deze brief en bovendien de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw verklaringen en het schrijven van een mensenrechtenorganisatie over uw vervolgingsproblemen enige consistentie vertonen hetgeen geenszins het geval is. Ondanks het betrouwbare karakter van deze organisatie is een bevestiging van hen in het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier dan ook onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen. Gezien de aard van de zaken die door (G.) worden bevestigd, dient redelijkerwijs te worden verondersteld dat deze in hoge mate gebaseerd moeten zijn op uw verklaringen- zoals u zelf liet uitschijnen daar u aangaf haar niets over (V.) te hebben verteld- en eventueel van familieleden of kennissen van u. Hoewel het CGVS de nuttigheid van dergelijke onderzoeksmethodes niet in vraag stelt, zijn zij evenwel niet onweerlegbaar gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat dergelijke documenten enkel ondersteunend kunnen werken voor geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu hoegenaamd het geval niet is.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw 2 aanhoudingen kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan de dreigementen van uw familieleden omdat zij niet met gepercipieerde rebellen wilden geassocieerd worden. Uw loutere terugkeer in 2012 verandert niets aan de inschatting die het CGVS maakt betreffende het risico dat u bij terugkeer zou lopen. Integendeel, los van de ongeloofwaardige dreigementen van uw familieleden, haalde u immers geen andere problemen aan bij uw terugkeer in 2012.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het overige door u neergelegde documenten wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie. De brief van asylos bevat immers enkel algemene informatie die weinigzeggend is met betrekking tot uw specifieke situatie. Zoals reeds hierboven werd geargumenteed is de loutere veiligheidstoestand in Tsjetsjenië onvoldoende om aanspraak te maken op internationale bescherming. De paspoorten en binnenlandse paspoorten bevatten persoonlijke gegevens die op zich niet betwist worden. Het medisch attest geeft een weergave van de zaken die u zou meegemaakt hebben, waaronder de 2 arrestaties die niet geloofwaardig bleken, hetgeen dan ook bevestigt dat een psychiater wel diagnoses kan stellen maar niet met zekerheid kan vaststellen wat aan de basis van die diagnose ligt. Het loutere feit als zou u

zwaar depressief zijn en in een posttraumatische staat leven is op zich dan ook onvoldoende om te voldoen aan de voorwaarden voor internationale bescherming. Betreffende de zaken die vermeld worden gedurende de eerste oorlog (jaren 90) dient te worden gesteld dat u nadien nog tot 2007 in de regio bent blijven wonen waardoor de toenmalige gebeurtenissen geen oorzakelijk verband met uw vlucht tonen noch dat het voor u nadien onmogelijk was nog in de regio te verblijven, zowel naar veiligheid als naar psyche. Het attest van IOM geeft aan dat u in 2012 terugkeerde naar Moskou hetgeen niet betwist wordt. Uw mail aan (G.) toont aan dat u haar geschreven hebt in 2016 en bijgevolg een belangrijke doch weinig betrouwbare informatiebron voor haar was hetgeen evenmin in bovenstaande wordt betwist. Tenslotte legde u ook een bewijs neer dat u in 2012 via Polen reisde hetgeen evenmin wordt betwist."

Betreffende uw vrees om uw kinderen bij terugkeer te verliezen naar aanleiding van de scheiding die u in België heeft ingezet kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Zo kan niet worden voorbijgegaan aan het wel zeer opmerkelijk tijdsverloop waarin de scheiding werd ingezet. Zo blijkt dat u al sinds 2007 verschillende procedures heeft doorlopen in de hoop verblijfspapieren in België te bemachtigen (waaronder 3 asielaanvragen en regularisatieprocedure's), (CGVS p.8). Op 5/04/2017 werden u en uw echtgenoot nog op het CGVS gehoord in het kader van jullie derde asielaanvraag waarbij geen van jullie beiden enige indicatie gaf van problemen in het huwelijk of iets dergelijks. Wat wel duidelijk bleek is dat de gehoren niet goed verliepen gezien de zwaarwichtige incoherenties die werden vastgesteld. Uit dit alles blijkt de verregaande inspanningen die door u en uw echtgenoot worden geleverd om verblijfsdocumenten te bekomen- zo ver zelfs dat jullie leugenachtige verklaringen afleggen ten aanzien van een goed menende mensenrechtenorganisatie. Dat uw man een week na het gehoor vertelt dat hij met iemand anders getrouwd is sinds 3 weken en er quasi direct nadien een echtscheidingsprocedure wordt opgestart komt dan ook verdacht over en doet ernstig twijfelen aan de oprechtheid van het motief om dergelijke loutere administratieve procedure op te starten. Dat een echtscheidingsprocedure werd ingezet louter met het oog om verblijfsdocumenten te bemachtigen is dan ook niet vergezocht. Ook uw verklaringen aangaande de nieuwe vrouw van uw man en meer bepaald uw interesse inzake de impact die deze relatie in België op de kinderen kan hebben, komen ook weinig overtuigend over. Gevraagd of uw echtgenoot in zijn nieuwe woonst, gesteld dat jullie allen in België blijven en uw man duurzaam bij haar wil verblijven, plaats genoeg heeft om de kinderen op te vangen stelde u opmerkelijk genoeg dit niet te weten noch of hij in een appartement of een huis woont ondanks het feit dat uw kinderen er al overnacht zouden hebben (CGVS p.5, 9). Dat dergelijke basisvragen niet worden gesteld hoewel uw kinderen er overnachten komt zeer bevreemdend over.

Naast het opmerkelijk tijdsverloop, hetgeen in se niet uit te sluiten is, kan ook niet omheen het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen die bovendien doorspekt zijn met algemeenheden aangaande de scheiding en de nasleep ervan.

Zo werd u gevraagd zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven hoe de avond verliep waarop uw man u vertelde dat hij met iemand anders was getrouwd. Uit uw relaas blijkt dat u enkele algemene vragen stelde in de trant van wanneer hij met een andere vrouw trouwde en wie zij was, waarop hij repliceerde dat het 3 weken geleden was en dat het voor het overige niet veel uitmaakt. Hierop stelde u van hem te willen scheiden, waarop hij repliceerde dat hij op die manier makkelijker aan verblijfsdocumenten zou raken en waarop u (opmerkelijk genoeg) aangaf dit niet nodig te hebben en van hem wenst te scheiden (CGVS p.2-3). Dergelijke laconieke beschrijving doorspekt met algemeenheden komt dan ook weinig overtuigend over in het licht van de emotionele impact die dergelijke avond redelijkerwijs -u brengt het immers aan als asielmotief in de zin dat u hierdoor uw kinderen bij terugkeer niet meer zou zien- op u zou moeten gehad hebben. Hieromtrent kunnen voorts vragen gesteld worden bij het schijnbaar vrij ondoordacht besluit direct officieel de scheiding in te zetten wetende welke consequenties de opstart van dergelijke procedures, naar uw verklaringen, heeft; namelijk het verlies van elk contact met uw kinderen bij terugkeer. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het voornemen te scheiden als uw man met een andere vrouw wil samenhokken blijven de vragen in verband met het verloop niettemin overeind en komt het bevreemdend over dat u bij de opstart van de procedure tot echtscheiding, te meer gelet op jullie onzekere verblijfssituatie in België, klaarblijkelijk niet zou hebben stilgestaan bij de consequenties die dit voor u en de kinderen bij een terugkeer zou hebben. Dit alles wijst op een weinig doorleefd karakter van uw verklaringen hetgeen moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met de vrees die naar uw verklaringen daaruit voortvloeit en wijst er dan ook op dat uw vrees om uw kinderen bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet meer te zien weinig overtuigend is.

Bevestigend hierbij is uw vaagheid over de mogelijkheid om uw kinderen alsnog te bezoeken bij terugkeer naar Tsjetsjenië en over het (weinige) contact dat hieromtrent reeds tussen de families van u en uw echtgenoot is gevoerd. Dit beperkte zich tot een telefoon met uw schoonmoeder waarin zij aangaf dat haar zoon gelijk had en u de kinderen aan hem moest geven. Voorts zou een achterneef van uw man bij uw familie geweest zijn met de mededeling dat het onaanvaardbaar was dat de kinderen bij u verbleven en dat ze bij de man moesten zijn. Ze gaven hierbij aan dat dit volgens de regels van de

sharia is. Meer kon u over dit contact niet zeggen behalve dat het fout was dat u de scheiding had aangevraagd en naar de politie was gestapt. Gevraagd of er over bezoekrecht gesproken werd gaf u enkel aan dat dit niet zou kunnen omdat u tegen uw man gehandeld hebt en dit tegen de Tsjetsjeense traditie is. Uiteindelijk gevraagd of er bemiddelingspogingen zijn geweest aangezien u niet verder komt dan algemeenheden en de facto eenzijdige eisen, geeft u aan van niet en dat er enkel die ene voorwaarde was, namelijk het afgeven van de kinderen (CGVS p.4-5,7, 11). Hoewel de traditie voorschrijft dat de kinderen naar de familie van de man gaan bij een scheiding, is de situatie complexer inzake het bezoekrecht van de moeder voor kinderen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt onder meer dat volgens de traditie, de adat en de sharia de moeder de mogelijkheid heeft haar kinderen te bezoeken en de adjunct van de mufti van Tsjetsjenië verklaarde hieromtrent dat niemand het recht heeft de kinderen niet aan de moeder te tonen, zelfs niet indien zij ernstige zonden tegen de islam heeft begaan. Dat zij deze problematiek ernstig vinden blijkt ook uit het feit dat zij een speciale commissie hebben opgericht voor bemiddeling bij echtscheidingszaken. Hoewel uit diezelfde informatie blijkt dat het in de praktijk zal afhangen van de wil van de familie van de man en hoewel de mogelijkheden om via de rechtbanken of bemiddeling van het muftiaat bezoek- of hoederecht te verkrijgen bestaande zijn maar evenwel zijn beperkingen kent, kunnen niettemin meer concrete verklaringen betreffende de bemiddeling tussen beide families komen om het CGVS ervan te overtuigen dat u zelfs het bezoekrecht tot uw kinderen bij terugkeer in Tsjetsjenië zou worden ontnomen. Hierbij kan eveneens worden aangestipt dat u sinds het weggaan van uw man geen enkel contact met hem poogde te nemen (CGVS p.1, 3). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw kwaadheid ten aanzien van uw man zou toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hem, desnoods via uw broer, veelvuldig zou contacteren teneinde met hem af te spreken hoe alles bij een eventuele terugkeer zou verlopen inzake de kinderen en wat zijn visie hieromtrent is. Hierbij kan nog worden aangestipt dat uw man de toestemming heeft gegeven tot scheiden waardoor dit de facto in onderlinge toestemming is verlopen (CGVS p.3). De mate van welwillendheid van uw echtgenoot speelt immers evenzeer een belangrijke rol bij de bemiddelingskwestie die er na de scheiding zou moeten gebeuren waardoor minstens verwacht kan worden dat u, desnoods via uw broer, met uw man overlegt welke regelingen er bij terugkeer eventueel kunnen worden getroffen. Immers blijkt dat uw broer u vanuit België steunt in uw echtscheiding, hij contact onderhoudt met uw ex-man en klaarblijkelijk overeenstemming vindt met uw man inzake de voorlopige regeling met de kinderen (na een overnachting van de kinderen bij uw man gaf hij ze zonder problemen terug mee aan uw broer; CGVS p.10). Dat u niet meer informatie kan geven noch enige interesse aan de dag legt betreffende de mogelijkheden om de kinderen bij terugkeer alsnog te zien komt weinig overtuigend over. Uit dit alles blijkt dat u het onvoldoende aannemelijk maakt dat u bij terugkeer alle kansen zouden ontnomen worden om contact met uw kinderen te onderhouden.

Naast de opstart van de echtscheidingsprocedure geeft u ook aan dat de klacht bij de politie tegen uw man een reden is waardoor u alle contact met uw kinderen bij terugkeer zou worden ontnomen. Echter gevraagd naar de inhoud van de klacht gaf u aan dat u angst had dat hij de kinderen zou afnemen en vroeg u eveneens hem uit te schrijven van het adres waar u woonachtig was (CGVS p.7, 10). Echter was uw man voordien al op een ander adres ingeschreven en waren er geen concrete indicaties dat uw man zinnens was de kinderen dwangmatig bij u weg te nemen hetgeen ook blijkt uit het feit dat nadat de kinderen bij hem overnacht hadden hij er geen probleem van maakte dat de kinderen terug naar u gingen (CGVS p.10). Dergelijke zinledige klacht die niettemin naar uw verklaringen een zware impact kan hebben op de perceptie vanuit Tsjetsjenië ten aanzien van u, past dan ook in de geest van de motivering die de oprechtheid van uw scheiding en uw verklaringen betreffende de vrees inzake de kinderen in vraag stelt.

Betreffende uw eventuele terugkeer als gescheiden vrouw - u bent immers nog in procedure- blijkt uit uw verklaringen dat u de steun van uw broer die in België verblijft geniet en nergens indiceert u zelfs maar dat u niet op de steun van uw familie bij terugkeer zou kunnen rekenen of dat zij gegriefd zijn door uw scheiding waardoor het loutere feit als zou u niet meer samen met uw man zijn onvoldoende is om een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Inzake de door u neergelegde documenten die u hieromtrent neerlegt kan worden opgemerkt dat deze inderdaad ondersteunen dat u en uw man een echtscheidingsprocedure hebben lopen. Zoals eerder opgemerkt betreft dit een louter administratieve procedure die evenwel geen informatie geeft over de motieven hierachter noch welke impact dit heeft op uw terugkeer naar Tsjetsjenië. De klacht bij de politie betreft dit een vereenvoudigd procesverbaal die geen informatie bevat naar de inhoud van de klacht noch naar de werkelijke motieven die achter deze aangifte zitten, te meer gezien nergens blijkt dat de politie onderzoeksdaeden heeft verricht of bepaalde voorzorgsmaatregelen ten opzichte van u en uw gezin heeft getroffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de: *"Schending van de artikels 48/3 §5, 48/3, §2, alinea 2 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 - Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – Schending van artikel 4, 5de van de Richtlijn 2004/ 83/ CE van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – Schending van het beginsel van voordeel van twijfel voor een asielzoeker – Gebrek aan productie van basisinformatie om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de verzoekende partij te kunnen beoordelen – Samenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij – Schending van het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen – Manifeste beoordelingsfout"*

Verzoekster benadrukt dat de hoofdreden voor haar actuele vrees bestaat uit de scheiding van haar echtgenoot en het hieraan gekoppelde risico dat zij in Tsjetsjenië door de toepassing van de tradities en de sharia alle voogdijrechten en bezoekrechten in verband met haar minderjarige kinderen dreigt te verliezen.

"Dientengevolge, zal de verzoekster zich in het huidige beroep, zich concentreren op haar reden van vrees op dit punt, zonder terug te komen op de problemen, relatief oude problemen, meegemaakt in Tsjetsjenië door haar ex-echtgenoot."

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing gesteund is op een subjectieve beoordeling. Tevens leidt zij uit de motivering af dat haar vrees ten gevolge van haar scheiding geen voorwerp uitmaakte van een onpartijdig en onafhankelijk onderzoek door het CGVS.

Verzoekster benadrukt dat tijdens het gehoor bij het CGVS op 5 april 2017 geen duidelijke vragen werden gesteld over haar huwelijk. Bijgevolg laat niks het CGVS toe om aan te geven dat verzoekster en haar echtgenoot tijdens hun eerste gehoor bij het CGVS op 5 april 2017 geen indicatie gaven van huwelijksproblemen.

Verzoekster wijst inzake de verwijten over het tijdstip van haar scheiding op de terugkeer van haar echtgenoot in 2012 naar Tsjetsjenië en stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat de relatie met haar echtgenoot duidelijk niet uitstekend was. Verder benadrukt verzoekster, verwijzend naar een uittreksel uit het nationaal register, dat haar echtgenoot sinds 15 april 2017 is ingeschreven op een ander adres. Het is duidelijk dat hij enkele weken voordien reeds het nodige moet hebben gedaan voor deze inschrijving. Eveneens is het duidelijk dat hij waarschijnlijk reeds meerdere maanden een relatie had met zijn nieuwe echtgenote, wonend op hetzelfde adres. Het CGVS onderzocht niet met wie de echtgenoot van verzoekster in Namen is ingeschreven. Verzoekster verwijt het CGVS voorts dat niet is aangetoond dat er zou zijn voldaan aan de voorwaarden onder dewelke haar echtgenoot verblijfsdocumenten zou kunnen bekomen op basis van zijn relatie met diens nieuwe partner. *"Ten laatste heeft het CGVS helemaal geen rekening gehouden met het feit, dat de verzoekster haar hele leven een huisvrouw is en dat zij 5 kinderen heeft, waarvan de laatste in november 2012 is geboren en nog geen 5 jaar oud is, dat zij in een beperkte kring heeft geëvolueerd, waarin de Tsjetsjeense toepassingen en gebruiken van zeer groot belang zijn en dat zij derhalve nooit werkelijk de mogelijkheid heeft gehad om ook maar iets te beslissen. In dit verband dient onderstreept te worden, dat het simpele feit, dat de verzoekster niet tijdens haar gehoor van 26 juni 2017 in staat was om verduidelijkingen te geven betreffende zowel de "nieuwe echtgenote" van haar ex-echtgenoot als haar woonplaats, niet toestaat te beschouwen, nochtans gedaan door het CGVS in de bestreden beslissing, dat "dergelijke basisvragen niet worden gesteld hoewel uw kinderen er overnachten, komt zeer bevreemdend over."*

Vervolgens gaat verzoekster in op de wijze waarop haar scheiding zich voltrok. Ook op dit vlak verwijt zij het CGVS een louter subjectieve beoordeling over de wijze waarop zij hoorde te reageren op de aankondiging door haar echtgenoot van diens huwelijk met een andere vrouw. *"Echter is het enerzijds duidelijk, dat het CGVS in gebreke blijft om de minste aanwijzing te geven, die toe zou laten te begrijpen, volgens het CGVS, welke details de verzoekster zou behoorde te / welke houding de*

verzoekster aan had moeten nemen, als gevolg van de aankondiging van het huwelijk van haar ex-echtgenoot, zodat deze element geloofwaardig zou worden beschouwd.

Nogmaals houdt het CGVS geen enkele rekening met de, in punt 1°) uiteengezette informatie."

Volgens verzoekster zou elke persoon in een vergelijkbare situatie een andere reactie hebben zodat niet van een 'laconiek' antwoord gesproken kan worden. Verzoekster citeert een passage uit het gehoorverslag van het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat haar verklaringen noch laconiek noch onduidelijk zijn.

"Uit de verklaringen van de verzoekster vloeit duidelijk voort, dat hoewel zij opgegroeid en geëvolueerd is in een Islamitische en patriarchale samenleving, geweigerd heeft, dat haar ex-echtgenoot de beginselen van polygamie van de Tsjetsjeense samenleving zou toepassen, meer bepaald door het regime ingesteld door Ramzan Kadirov.

In dit verband is het verbazend om vast te stellen bij het lezen van de motivering van de bestreden beslissing, dat het CGVS voor een vorm van onderwerping van de verzoekster aan deze rigoureuze en van een andere eeuw beginselen, lijkt te pleiten (...)

Metterdaad is het duidelijk, dat de verzoekster, heden bijna 10 jaar in België, zeer kort na vertrek van haar ex-echtgenoot uit de gezinswoning van de laatste en na dreigingen door haar ex-echtgenoot, dat hij haar terug naar Tsjetsjenië zou sturen en hun 5 kinderen zou afpakken met een advocaat, gespecialiseerd in familierecht heeft geconsulteerd, zoende haar rechten België te kennen en de situatie van de gezamenlijke kinderen te regelen.

In tegenstelling tot wat het CGVS blijkt te beweren in de bestreden beslissing, blijkt het duidelijk, dat de verzoekster geprobeerd heeft zichzelf te beschermen tegen een beslissing haar ex-echtgenoot, erop uit om de voogdij van hun 5 gezamenlijke kinderen, waarvan de jongste nog geen 5 jaar is, af te nemen."

Verzoekster verwijt het CGVS andermaal een subjectief oordeel. Verzoekster wijst erop dat zij zeer snel na het aankondigen door haar echtgenoot van diens relatie met een andere partner een procedure heeft ingeleid met als doel om de echtscheiding van haar echtgenoot te bekomen en "om een vonnis te krijgen, ter bepaling van de modaliteiten betreffende de belangrijkste huisvestingsregels en de tweede huisvesting van de 5 minderjarige kinderen, de ouderlijke voogdij om hen, de financiële vragen; in dit verband dient onderstreept te worden, dat in haar verzoekschrift om een procedure voor het Familierechtbank in te dienen, heeft de verzoekster het Tribunaal verzocht om te bevelen, in het Vonnis dat wordt gegeven, het verbod voor meneer (S.) om de minderjarige kinderen, zonder een uitdrukkelijke toelating van de verzoekster, wat aantoon, indien noodzakelijk, de vrees van de laatste om haar kinderen niet meer te kunnen zien."

Verzoekster voegt ter staving hiervan het bij de griffie van de Familierechtbank ingediende verzoekschrift bij het verzoekschrift. In tegenstelling met wat het CGVS beweert, betrof dit voor haar de enige mogelijkheid om zich te verzekeren dat de voogdij van haar kinderen niet van haar zou worden afgenomen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de motieven inzake haar verklaringen over de mogelijkheid om contact te onderhouden met haar kinderen en over de contacten tussen haar familie en deze van haar echtgenoot. Ook in deze bezondigde het CGVS zich volgens haar aan een subjectieve beoordeling inzake het vermeende vage karakter van haar verklaringen. Verzoekster wijst op en citeert uit haar verklaringen bij het CGVS. Volgens haar zijn deze, in tegenstelling met wat het CGVS beweert, duidelijk en nauwkeurig. Bovendien laat het CGVS na om aan te geven welke verduidelijkingen zij nog had moeten geven.

Voorts gaat verzoekster in op de eventuele discriminatie tussen haar en haar echtgenoot (en hun families) en op het gebrek aan discussie over de regeling wat de kinderen betreft bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Verzoekster betoogt in dit kader vooreerst dat de informatie in het door verweerder gehanteerde cedoca-document niet beantwoordt aan de criteria in artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (PR CGVS). Zij wijzen op de inhoud van voormeld artikel en op rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De referentie naar een aantal e-mails van 2 en 3 juni 2014 van een mensenrechtenactivist en journalist die specifiek actief is in de regio van de Noordelijke Kaukasus, "zonder op een duidelijke wijze de gegevens van de gecontacteerde personen aan te geven, hun functie en reden waarom deze personen werden gecontacteerd en om het feit dat hun antwoorden als zwak kunnen worden beschouwd, gezien de vereisten van het bovengenoemde artikel 26, niet voldoende is.

Voorts is het duidelijk, dat de e-mails naar welke het CGVS verwijst in het voorgenoemde document CEDOCA, helemaal niet toegevoegd zijn in bijlage een hetzelfde document CEDOCA.

Echter, door de bronnen te vermelden, zonder dat ze bekend zijn voor de bestemming van de akte (oftewel de bestreden beslissing), doet het CGVS aan een motivering per referentie."

Volgens verzoekster is aan de voorwaarden voor zulke motivering niet voldaan.

"Wezenlijk zijn de e-mails, waar het CGVS naar verwijst in het document CEDOCA in kwestie, niet toegevoegd in bijlage van dit document en er kan niet gesteld worden, dat bij gebrek aan indiening van deze e-mails, gesteld worden dat ze ingediend waren, zelfs als bij uittreksels, in hetzelfde document CEDOCA."

Uit het voorafgaande vloeit voort, dat de bestreden beslissing artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 schendt, alsook de beginselen, die toegepast moeten worden bij motiveren door referentie."

Verder doet verzoekster gelden dat het CGVS slechts een partiële lezing doet van de gehanteerde cedoca-nota. Zij citeert in deze uit deze nota. Voorts verliest verzoekster volgens meerdere objectieve rapporten wel degelijk haar moederlijke rechten ten aanzien van haar kinderen. Verzoekster verwijst naar en citeert uit een rapport van EASO en van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen.

De redenering dat verzoekster een akkoord had moeten vinden met haar echtgenoot over de voogdij over de kinderen en een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië, is volgens verzoekster absurd. Vooreerst onderstreept zij dat het volgens haar religie haar echtgenoot is die van haar is gescheiden. Gelet op de reeds aangehaalde informatie kan het CGVS voorts niet redelijk aanhalen dat verzoekster met haar echtgenoot kon spreken en met hem een regeling kon treffen waarvan zij bovendien niet zeker zou zijn dat deze bij een terugkeer naar Tsjetsjenië gerespecteerd zou worden. *"Voorts is het simpele feit, dat de verzoekster op aandrang van haar eigen broer daadwerkelijk toegelaten heeft, dat haar 5 minderjarige kinderen contact hebben met hun vader, niet toelaat te beschouwen, dat de situatie dezelfde zal zijn in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië."*

Inderdaad, beschikken enerzijds zolang er geen vonnis uitgesproken is door de Belgische Rechtbank, zowel de vader als de moeder van de kinderen, op deze laatsten, een gezamenlijke ouderlijke voogdij en de mogelijkheid om relaties met deze kinderen te onderhouden."

Het is derhalve absurd te impliceren, inclusief de betrekkingen tot de wettelijke bepalingen, die van toepassing zijn in België, dat de verzoekster de mogelijkheid had, bij gebrek van elke vonnis uitgesproken door de bevoegde Familierechtbank, de mogelijkheid om zich te verzetten tegen een contact tussen haar minderjarige kinderen en hun vader."

Het is in deze context, dat de verzoekster door tussenkomst van haar in België wonende broer, een zeer tijdelijke oplossing heeft proberen te vinden, zodoende toe te staan, dat haar 5 kinderen contact zouden hebben met hun vader."

Over de door haar ingediende klacht bij de politie, stelt verzoekster dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië beschouwd zal worden als de persoon die de toepasselijke regels voor dit soort situatie geschonden heeft. Verzoekster verwijst opnieuw naar het EASO-rapport. Verder herhaalt verzoekster de reeds hoger aangehaalde argumenten inzake het contact tussen haar kinderen en haar echtgenoot. Daarenboven blijkt volgens haar uit de bijgebrachte informatie duidelijk dat haar situatie bij een terugkeer naar Tsjetsjenië niet identiek zou zijn. *"Tenslotte blijkt het duidelijk voor elke redelijke persoon, dat de ex-echtgenoot, die duidelijk door middel van zijn "hertrouwen" met een persoon met de Belgische nationaliteit, verblijfsdocumenten in België wil bekomen, geen enkele voordeel heeft om de Belgische wet te schenden door zijn kinderen naar Tsjetsjenië te sturen en dit zolang zijn eigen verblijfssituatie niet geregeld is."*

Het is derhalve evident, dat het loutere feit, dat de ex-echtgenoot van de verzoekster haar kinderen terug heeft gegeven, na een nacht doorgebracht te hebben in zijn woning, niet een indicatie kan inhouden betreffende wat er zal gebeuren in geval van terugkeer van de verzoekster en haar 5 minderjarige kinderen, naar Tsjetsjenië."

Verzoekster geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en stelt dat hieraan niet is voldaan.

2.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3) Resultaat van opzoeken voor meneer (Z.S.), in het nationaal register op 4 mei 2017

4) Kopie van het verzoekschrift van echtscheiding/ familie, ingediend door de verzoekster bij de Rechtbank van eerste aanleg Oost – Vlaanderen – Afdeling Dendermonde, op 21 juni 2017

5) Kopie van het rapport van de Zwitserse Organisatie voor hulp aan Vluchtelingen

6) Kopie van het rapport EASO, EASO Country of Origin Information Report. Chechnya : Women, Marriage, Divorce and Child Custody, september 2014"

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 29 december 2017 per aangetekend schrijven een tussenvonnis neer van de Familie- en jeugdrechtbank (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.2. Verweerder legt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de voormelde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.2. Verzoekster betoogt voorts dat de door verweerder gehanteerde informatie, afkomstig van cedoca, niet zou beantwoorden aan de criteria in artikel 26 PR CGVS. Meer bepaald stelt zij dat een aantal e-mails waarvan in deze informatie sprake is bij deze informatie hadden moeten worden gevoegd en aan haar ter kennis hadden moeten worden gebracht.

Vooreerst kan daarbij echter worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoekster om enerzijds een veelheid aan kritiek te spuien over (het tot stand komen van) de door verweerder gehanteerde informatie doch anderzijds zelf uit deze informatie te citeren ter adstructie van haar betoog (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.29).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit het eerste lid van artikel 26 PR CGVS blijkt dat dit artikel betrekking heeft op informatie die werd verkregen om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De door verzoekster bekritiseerde informatie betreft een algemeen rapport dat een beeld schept omtrent de situatie, mogelijkheden en problemen voor gescheiden vrouwen in verzoeksters regio van herkomst en heeft geen betrekking op de feitelijke aspecten van haar specifieke asielrelaas. Bijgevolg valt dit rapport niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS en wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan de asielzoekster te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoekster had overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoekster heeft dan ook geen belang bij het argument dat zij niet automatisch inzage heeft gekregen in de e-mailconversaties waarop de door verweerder gehanteerde informatie gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage vroeg in voornoemde stukken.

Eveneens kan in deze worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat*

wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.)”

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde cedoca-nota informatie is opgenomen die afkomstig is van een bron waarvan de naam en contactgegevens niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar diens werkgebied, zoals naar het feit dat deze persoon werkzaam is als mensenrechtenactivist en journalist in verzoeksters regio van herkomst, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt bovendien consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport. Eveneens blijkt dat deze informatie volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie die door verzoekster wordt aangereikt in het onderhavige verzoekschrift. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.5. Verzoekster schuift in het onderhavige verzoekschrift haar problemen en vrees ten gevolge van haar echtscheiding met haar echtgenoot naar voren als de hoofdreden voor haar actuele vrees voor vervolging. Zij beroept zich in het verzoekschrift niet (langer) op de problemen die werden aangehaald door haar echtgenoot. Integendeel stelt zij uitdrukkelijk dat zij zich zal concentreren op haar problemen ingevolge haar echtscheiding en dat zij niet zal terugkomen op de – relatief oude – problemen van haar echtgenoot in Tsjetsjenië (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.15).

Inzake de problemen van verzoeksters echtgenoot, waarop verzoekster zich aldus niet langer uitdrukkelijk beroept, kan bovendien worden verwezen naar het arrest nr. 198 131 van 18 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevelde ten aanzien van verzoeksters echtgenoot. In voormeld arrest werd omtrent de problemen die werden aangehaald door verzoeksters echtgenoot geoordeeld als volgt:

“(…)

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Inzake de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging, wordt in de bestreden beslissing gelet op de stukken in het dossier vooreerst met reden aangegeven:

“Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd en het cassatieberoep hiertegen werd verworpen. Uw tweede aanvraag werd niet in overweging genomen gezien u geen substantiële nieuwe elementen naar voor bracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg kan van u tijdens deze huidige asielaanvraag verwacht worden dat u elementen aanbrengt die alsnog kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas of van een gegronde vrees in uw hoofd.”

Verzoeker haalde in het kader van zijn onderhavige, derde asielaanvraag zulke nieuwe elementen echter niet aan. Integendeel legde hij omtrent één van de kernelementen in zijn relaas, met name het gegeven dat hij aan een wahabiet onderdak zou hebben verschaft, verklaringen af die met zijn eerdere verklaringen niet kunnen worden gerijmd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Betreffende de aanleiding van uw eerste opsluiting en de reden waardoor u bij de autoriteiten in verband werd gebracht met de rebellen legde u inconsistente verklaringen af, meer bepaald aangaande de persoon die bij u bleef overnachten en bijgevolg een centrale rol in uw relaas speelt. Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat de man een wahabiet was. U vermoedde dit doordat hij een grote baard had. Meer informatie over hem kon u niet geven (CGVS 25/02/2008 p.12). Tijdens uw huidige asielaanvraag kon u niet veel meer informatie over die persoon geven behalve dat hij een klein baardje had en veel over religie praatte. (CGVS p.5). Gevraagd waarom dit kort baardje u klaarblijkelijk is opgevallen gaf u enkel aan dat het onverzorgd was en het eigenlijk niet bijzonder of opvallend voor u was. Gevraagd of u het verdacht vond, stelde u dat dit niet het geval was en er niets bijzonders aan vond. Enkel de religieuze gesprekken vond u raar. Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen dat de man een lange baard had waardoor u vermoedde dat hij een wahabiet was, gaf u een weinigzeggende reactie waarin u stelde dat u de vorige keer wellicht verklaarde dat hij geen banden met wahabieten had of wel, en dat meningen kunnen evolueren (CGVS p.11-12). Dergelijk nietszeggend antwoord kan de tegenstrijdigheid redelijkerwijs niet opheffen gezien u betreffende het enige kenmerk dat u is bijgebleven en tevens ook zeer relevant is naar inschatting van de achtergrond van die persoon incoherente verklaringen aflegde.”

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. Hij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn gezegden vooreerst ten onrechte te minimaliseren. Gezien het belang van deze persoon in zijn relaas, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op een consistente en eenduidige wijze zou kunnen aangeven waardoor hij erachter kwam dat deze persoon een wahabiet was. Dat verzoeker voordat hij zelf een baard had het onderscheid niet kon maken tussen een grote en een kleine baard, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met recht gemotiveerd:

“Voorts gaven u en uw vrouw tijdens jullie eerste asielaanvraag aan dat de ordediensten na uw tweede arrestatie op 10/10/2007 nog bij u thuis zijn langs geweest (CGVS 25/02/2008 p.14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat het gewapende kadyrovtsi waren die op zoek waren naar u, uw vrouw bedreigden en haar ook geslagen hadden (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u sinds uw tweede aanhouding niet meer thuis bent geweest en u sinds uw vrijlating bij een vriend verbleef. Ook uw vrouw en uw kind gingen de dag van uw vrijlating mee naar die vriend om er onder te duiken. Jullie verbleven er doorlopend en sinds uw tweede arrestatie verklaarde u geen problemen meer gekend te hebben gezien jullie ondergedoken leefden (CGVS p.2, 10). Geconfronteerd met het door jullie verklaarde incident van 10/10/2007 hetgeen eveneens impliceerde dat jullie toen niet ondergedoken leefden, dit aangezien uw vrouw thuis was en u op het werk waardoor u later thuiskwam (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8), ontkende u eerst dit te hebben gezegd waarna u aangaf dat u dit op advies zou hebben gezegd en dit gelogen was (CGVS p.12-13). Uw echtgenote blijft er echter bij dat de kadyrovtsi op 10/10/2007 nog zijn langsgekomen waardoor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen overeind blijft (CGVS vrouw p.2-3).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motivering geen dienstige argumenten aan. Integendeel wijzigt hij zijn verklaringen opnieuw en legt hij andermaal verklaringen af die met zijn voorgaande verklaringen manifest in strijd zijn. Hoewel hij bij het CGVS verklaarde dat hijzelf en zijn ex-echtgenote reeds eerder onderdoken bij zijn vriend (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10) en hij, wanneer hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag, toegaf dat het

incident waarbij de ordediensten op 10 oktober 2007 zijn vrouw zouden hebben lastig gevallen gelogen was (ibid., p.12-13), beweert hij heden immers opnieuw dat dit incident toch zou hebben plaatsgevonden en dat zij slechts nadien zouden zijn ondergedoken. Dat verzoeker zijn verklaringen over een dermate opvallende gebeurtenis andermaal dermate ingrijpend wijzigt, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn relaas en problemen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Tijdens uw huidige asielaanvraag haalde u plots aan dat de weigering om mee te werken met (V.) wellicht de oorzaak is van uw arrestatie in 2007 en het feit dat u dit uw oom vertelde (CGVS p.7-8). Bijgevolg neemt dit element een zeer belangrijke plaats in uw relaas in. Gevraagd waarom u dit niet tijdens uw vorige asielaanvragen naar voor bracht gaf u enkel aan dat u werd aangeraden niet over (V.) of familieleden die bij de autoriteiten werkten te praten (CGVS p.7-8). Deze uitleg volstaat niet ter verschoning van bovenvermelde ommissie. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers van u worden verwacht dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt dan ook van meet af aan in vertrouwen neemt en u alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat in casu niet het geval was."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Hij tracht de verantwoordelijkheid voor zijn initiële, moedwillige gebrekkige verklaringen ten onrechte volledig bij derden te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij gedurende zijn eerdere asielaanvragen aflegde en voor de elementen die hij indertijd verzweeg. Verzoeker koos er zelf voor om het advies van derden te volgen, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Er kan immers worden aangenomen dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er de status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoeker liet V., blijkens zijn uiteindelijke verklaringen nochtans een cruciaal figuur in zijn relaas, eveneens onvermeld bij de DVZ. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Naast het feit dat dit een weinig overtuigende reden is om bepaalde essentiële elementen niet te vermelden tijdens een asielaanvraag, dient erop gewezen te worden dat u evenmin melding maakte van die (V.) in uw verklaringen bij de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag. Uw enige reactie hierop was dat het zeer kort en algemeen was en dat er een algemeen en grondig interview zou volgen (CGVS p.8). Dit is weinig logisch gezien het een meervoudige aanvraag betreft en het dan ook niet zeker is dat men na het interview op DVZ nog gehoord zou worden."

Verzoeker biedt voor de voormelde, frappante ommissie in zijn gezegden bij de DVZ geen dienstige verklaring. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de verklaring meervoudige aanvraag niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de rol van V. hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt nog des te meer nu het reeds verzoekers derde asielaanvraag betreft, zodat aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte was van het belang van het afleggen van juiste, gedetailleerde en volledige verklaringen.

Verzoeker bediende zich ter adstructie van zijn asielaanvraag daarenboven van een brief die op verscheidene vlakken afweek van zijn verklaringen.

Zo wordt omtrent deze brief in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ten eerste maakt zij geen enkele melding van die (V.) hetgeen op het eerste zicht opmerkelijk lijkt in het licht van het mogelijke belang die hij in uw aanhouding van 2007 speelt tot blijkt dat u hen ook niet over deze persoon inlichtte hetgeen uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig maken (CGVS p.8).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststelling geen dienstige argumenten aan. Het is immers niet plausibel dat hij het enerzijds wel zou hebben aangedurfd en het belang ervan zou hebben ingezien om de betreffende organisatie te contacteren teneinde van deze organisatie een document te bekomen om zijn problemen te staven en zijn asielaanvraag te ondersteunen doch dat hij daarbij anderzijds moedwillig essentiële elementen van zijn relaas zou hebben verzwegen.

Voorts wordt omtrent de brief in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder geeft (G.) in haar schrijven aan dat u na uw vrijlating in 2005 periodiek door de veiligheidstroepen werd lastgevalen. Echter geeft u tijdens uw gehoor aan dat u geen problemen kende tussen uw twee aanhoudingen (respectievelijk in 2005 en in 2007) en er in die periode niets is gebeurd hetgeen dan ook niet strookt met de inhoud van de brief (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nadien in het oog werd gehouden en men u controleerde zoals ze iedereen controleerden (CGVS p.13). Echter mag het verbazen dat (G.) dit wel ernstig genoeg vond om dit in haar schrijven te vermelden terwijl u hier spontaan niets over vertelde, zelfs niet nadat u gevraagd werd of er tussen uw 2 aanhoudingen iets gebeurd is.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen, doet hij immers geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Tevens wordt aangaande de brief in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Voorts geeft de brief aan dat u tijdens uw eerste aanhouding ondervraagd werd en dat zij informatie van u eisten over ((S.)) (Al.). Tijdens het gehoor gaf u echter aan dat u uitsluitend over (Ab.) werd ondervraagd en er geen andere vragen werden gesteld noch dat u over andere personen werd ondervraagd. Expliciet gevraagd of u ondervraagd werd over de persoon die u tijdens de ondervraging aanhaalde als degene die (Ab.) naar u had doorverwezen – (Al.) dus- gaf u aan dat dit niet het geval was en dat dit u erg verbaasde (CGVS p.5-6). Naast het feit dat het inderdaad zeer opmerkelijk zou zijn dat u geen vragen over (Al.) werden gesteld of dat zij niet meer informatie over deze persoon zouden willen hebben, stroken deze verklaringen wederom niet met het schrijven van (G.) waar zij expliciet aanhaalt dat zij tijdens de eerste aanhouding informatie over (Al.) wilden –zowat het enige wat er inhoudelijk over uw ondervragingen in de brief wordt vermeld. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat het over (Ab.) ging en dit misschien een typefout betrof. U controleerde het zelf nog eens waarna u toegaf dat in de brief melding wordt gemaakt dat zij informatie over (Al.) wilden zonder dat u hier een uitleg voor heeft (CGVS p.13).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De e-mail met vertaling waarvan verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt wordt tot op heden niet bijgebracht. Dat G. de namen zou hebben verward, kan verder niet worden gevolgd nu uit de inhoud van de brief blijkt dat zij wel degelijk wist welke de precieze rol van Ab. en Al. was en wist wie bij verzoeker zou zijn ondergedoken. Dat ook verweerder de namen zou hebben verward, mist blijkens een eenvoudige lezing van zowel de betrokken passage in het gehoorverslag als de bestreden beslissing voorts kennelijk feitelijke grondslag.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing over de brief tot slot met recht gesteld:

“Een dergelijke mate van inconsistenties tussen uw verklaringen en de brief van (G.) ondermijnen vooreerst al de bewijskracht van deze brief en bovendien de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw verklaringen en het schrijven van een mensenrechtenorganisatie over uw vervolgingsproblemen enige consistentie vertonen hetgeen geenszins het geval is. Ondanks het betrouwbare karakter van deze organisatie is een bevestiging van hen in het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier dan ook onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen. Gezien de aard van de zaken die door (G.) worden bevestigd, dient redelijkerwijs te worden verondersteld dat deze in hoge mate gebaseerd moeten zijn op uw verklaringen- zoals u zelf liet uitschijnen daar u aangaf haar niets over (V.) te hebben verteld- en eventueel van familieleden of kennissen van u. Hoewel het CGVS de nuttigheid van dergelijke onderzoeksmethodes niet in vraag stelt, zijn zij evenwel niet onweerlegbaar gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat dergelijke documenten enkel ondersteunend kunnen werken voor geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu hoegenaamd het geval niet is.”

De voormelde vaststellingen worden door verzoeker niet concreet weerlegd en volstaan om aan de brief bewijswaarde te ontfangen. Dit geldt des te meer nu deze brief slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie (administratief dossier, map 'documenten'). Derhalve is het verwijt dat het CGVS bijkomend nog contact had moeten nemen met de persoon of de organisatie waarvan de brief uitgaat niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven niet aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Gelet op het voorgaande, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen op basis van de problemen die door haar echtgenoot werden aangehaald.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde vrees ingevolge haar echtscheiding met haar echtgenoot, kan vooreerst worden opgemerkt dat uit de stukken die verzoekster dienaangaande bijbrengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure blijkt dat zij nog in procedure is en nog niet officieel en definitief gescheiden is van haar echtgenoot.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit de voorhanden zijnde landeninformatie, zowel deze die is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier als deze die door verzoekster wordt aangereikt, blijkt dat het loutere gegeven dat zij bij een terugkeer een gescheiden vrouw zou zijn of als dusdanig zou worden beschouwd geenszins kan volstaan om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië in hoofde van verzoekster te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Daarenboven laat verzoekster de bestreden beslissing volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Betreffende uw eventuele terugkeer als gescheiden vrouw - u bent immers nog in procedure- blijkt uit uw verklaringen dat u de steun van uw broer die in België verblijft geniet en nergens indiceert u zelfs maar dat u niet op de steun van uw familie bij terugkeer zou kunnen rekenen of dat zij gegriefd zijn door uw scheiding waardoor het loutere feit als zou u niet meer samen met uw man zijn onvoldoende is om een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Aldus beroept verzoekster zich in wezen op de vrees dat haar kinderen haar bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zouden worden ontnomen en dat zij niet langer zou beschikken over een voogdij- en bezoekrecht inzake haar kinderen.

Nog los van de vraag of het tijdsverloop van (het inzetten van) de echtscheidingsprocedure tussen verzoekster en haar echtgenoot als opmerkelijk kan worden beschouwd, dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster omtrent het voor het in gang zetten van deze procedure cruciale ogenblik overging tot het afleggen van vage, niet-doorleefde, algemene en onaannemelijke verklaringen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Naast het opmerkelijk tijdsverloop, hetgeen in se niet uit te sluiten is, kan ook niet omheen het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen die bovendien doorspekt zijn met algemeenheden aangaande de scheiding en de nasleep ervan.

Zo werd u gevraagd zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven hoe de avond verliep waarop uw man u vertelde dat hij met iemand anders was getrouwd. Uit uw relaas blijkt dat u enkele algemene vragen stelde in de trant van wanneer hij met een andere vrouw trouwde en wie zij was, waarop hij repliceerde dat het 3 weken geleden was en dat het voor het overige niet veel uitmaakt. Hierop stelde u van hem te willen scheiden, waarop hij repliceerde dat hij op die manier makkelijker aan verblijfsdocumenten zou raken en waarop u (opmerkelijk genoeg) aangaf dit niet nodig te hebben en van hem wenst te scheiden (CGVS p.2-3). Dergelijke laconieke beschrijving doorspekt met algemeenheden komt dan ook weinig overtuigend over in het licht van de emotionele impact die dergelijke avond redelijkerwijs -u brengt het immers aan als asielmotief in de zin dat u hierdoor uw kinderen bij terugkeer niet meer zou zien- op u zou moeten gehad hebben. Hieromtrent kunnen voorts vragen gesteld worden bij het schijnbaar vrij ondoordacht besluit direct officieel de scheiding in te zetten wetende welke consequenties de opstart van dergelijke procedures, naar uw verklaringen, heeft; namelijk het verlies van elk contact met uw kinderen bij terugkeer. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het voornemen te scheiden als uw man met een andere vrouw wil samenhokken blijven de vragen in verband met het verloop niettemin overeind en komt het bevreemdend over dat u bij de opstart van de procedure tot echtscheiding, te meer gelet op jullie onzekere verblijfssituatie in België, klaarblijkelijk niet zou hebben stilgestaan bij de consequenties die dit voor u en de kinderen bij een terugkeer zou hebben. Dit alles wijst op een weinig doorleefd karakter van uw verklaringen hetgeen moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met de vrees die naar uw verklaringen daaruit voortvloeit en wijst er dan ook op dat uw vrees om uw kinderen bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet meer te zien weinig overtuigend is.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Net omdat dergelijke situatie zo ingrijpend is en omwille van het feit dat zulke situatie bij ieder persoon een andere reactie zal uitlokken, mocht van verzoekster immers worden verwacht dat zij over de avond en de ochtend waarop zij vernam dat haar echtgenoot was gehuwd met een andere vrouw en waarop zij beslisten om van elkaar te scheiden op een spontane, gedetailleerde en doorleefde wijze zou kunnen verhalen. Verzoekster bleek hiertoe blijkens de passage dienaangaande tijdens haar tweede gehoor bij het CGVS, zoals aangehaald in het verzoekschrift, echter niet in staat; ook niet wanneer zij aangemoedigd werd om over het gesprek meer te vertellen. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen ter zake genoegzaam dat zij op het ogenblik waarop zij zou hebben beslist om uit de echt te scheiden totaal niet zou hebben stil gestaan bij de eventuele consequenties, zoals het mogelijke verlies van elk contact met haar kinderen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Dit is niet aannemelijk.

Eveneens is het ongeloofwaardig dat verzoekster zich nadat zij zouden hebben beslist om te scheiden en nadat haar echtgenoot hierop volgend de woning verliet geheel geen vragen zou hebben gesteld over de omstandigheden waarop deze haar kinderen in diens nieuwe woonst opving. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Ook uw verklaringen aangaande de nieuwe vrouw van uw man en meer bepaald uw interesse inzake de impact die deze relatie in België op de kinderen kan hebben, komen ook weinig overtuigend over. Gevraagd of uw echtgenoot in zijn nieuwe woonst, gesteld dat jullie allen in België blijven en uw man duurzaam bij haar wil verblijven, plaats genoeg heeft om de kinderen op te vangen stelde u opmerkelijk genoeg dit niet te weten noch of hij in een appartement of een huis woont ondanks het feit dat uw kinderen er al overnacht zouden hebben (CGVS p.5, 9). Dat dergelijke basisvragen niet worden gesteld hoewel uw kinderen er overnachten komt zeer bevreemdend over.”

Ook voor deze vaststellingen biedt verzoekster geen afdoende verklaring. Dat zij huisvrouw was en niets kon beslissen, kan immers geheel niet verklaren waarom zij dergelijke basisvragen als de voorgaande niet zou hebben gesteld aan haar kinderen. Dat zij het met haar kinderen nooit zou hebben gehad over hoe zij het hadden wanneer zij bij hun vader vertoefden is manifest ongeloofwaardig en staat in schril contrast en kan niet worden geriemd met de (oprechtheid van de) stappen die zij zou hebben ondernomen om de situatie van haar kinderen te regelen en om haar kinderen te beschermen tegen eventuele beslissingen van haar echtgenoot.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bevestigend hierbij is uw vaagheid over de mogelijkheid om uw kinderen alsnog te bezoeken bij terugkeer naar Tsjetsjenië en over het (weinig) contact dat hieromtrent reeds tussen de families van u en uw echtgenoot is gevoerd. Dit beperkte zich tot een telefoon met uw schoonmoeder waarin zij aangaf dat haar zoon gelijk had en u de kinderen aan hem moest geven. Voorts zou een achterneef van uw man bij uw familie geweest zijn met de mededeling dat het onaanvaardbaar was dat de kinderen bij u verbleven en dat ze bij de man moesten zijn. Ze gaven hierbij aan dat dit volgens de regels van de sharia is. Meer kon u over dit contact niet zeggen behalve dat het fout was dat u de scheiding had aangevraagd en naar de politie was gestapt. Gevraagd of er over bezoekrecht gesproken werd gaf u enkel aan dat dit niet zou kunnen omdat u tegen uw man gehandeld hebt en dit tegen de Tsjetsjeense traditie is. Uiteindelijk gevraagd of er bemiddelingspogingen zijn geweest aangezien u niet verder komt dan algemeenheden en de facto eenzijdige eisen, geeft u aan van niet en dat er enkel die ene voorwaarde was, namelijk het afgeven van de kinderen (CGVS p.4-5,7, 11). Hoewel de traditie voorschrijft dat de kinderen naar de familie van de man gaan bij een scheiding, is de situatie complexer inzake het bezoekrecht van de moeder voor kinderen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt onder meer dat volgens de traditie, de adat en de sharia de moeder de mogelijkheid heeft haar kinderen te bezoeken en de adjunct van de mufti van Tsjetsjenië verklaarde hieromtrent dat niemand het recht heeft de kinderen niet aan de moeder te tonen, zelfs niet indien zij ernstige zonden tegen de islam heeft begaan. Dat zij deze problematiek ernstig vinden blijkt ook uit het feit dat zij een speciale commissie hebben opgericht voor bemiddeling bij echtscheidingszaken. Hoewel uit diezelfde informatie blijkt dat het in de praktijk zal afhangen van de wil van de familie van de man en hoewel de mogelijkheden om via de rechtbanken of bemiddeling van het muftiaat bezoek- of hoederecht te verkrijgen bestaande zijn maar evenwel zijn beperkingen kent, kunnen niettemin meer concrete verklaringen betreffende de bemiddeling tussen beide families komen om het CGVS ervan te overtuigen dat u zelfs het bezoekrecht tot uw kinderen bij terugkeer in Tsjetsjenië zou worden ontnomen. Hierbij kan eveneens worden aangestipt dat u sinds het weggaan van uw man geen enkel contact met hem poogde te nemen (CGVS p.1, 3). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw kwaadheid ten aanzien van uw man zou toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hem, desnoods via uw broer, veelvuldig zou contacteren teneinde met hem af te spreken hoe alles bij een eventuele terugkeer zou verlopen inzake de kinderen en wat zijn visie hieromtrent is. Hierbij kan nog worden aangestipt dat uw man de toestemming heeft gegeven tot scheiden waardoor dit de facto in onderlinge toestemming is verlopen (CGVS p.3). De mate van welwillendheid van uw echtgenoot speelt immers evenzeer een belangrijke rol bij de bemiddelingskwestie die er na de scheiding zou moeten gebeuren waardoor minstens verwacht kan worden dat u, desnoods via uw broer, met uw man overlegt welke regelingen er bij terugkeer eventueel kunnen worden getroffen. Immers blijkt dat uw broer u vanuit België steunt in uw echtscheiding, hij contact onderhoudt met uw ex-man en klaarblijkelijk overeenstemming vindt met uw man inzake de voorlopige regeling met de kinderen (na een overnachting van de kinderen bij uw man gaf hij ze zonder problemen terug mee aan uw broer; CGVS p.10). Dat u niet meer informatie kan geven noch enige interesse aan de dag legt betreffende de mogelijkheden om de kinderen bij terugkeer alsnog te zien komt weinig overtuigend over. Uit dit alles blijkt dat u het onvoldoende aannemelijk maakt dat u bij terugkeer alle kansen zouden ontnomen worden om contact met uw kinderen te onderhouden.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan worden herhaald dat de door verzoekster bijgebrachte informatie volledig in lijn ligt met de informatie die verweerder hanteert en waarop de voormelde motieven (deels) zijn geschraagd. Ook uit de door verzoekster aangereikte informatie blijkt duidelijk dat er in Tsjetsjenië, hoewel de kinderen na een echtscheiding traditioneel worden toegewezen aan de (familie van de) man, voor een gescheiden vrouw volgens zowel de traditie, de adat als de sharia verschillende mogelijkheden en mechanismen voorhanden zijn om bezoekrecht en in uitzonderlijke gevallen zelfs de voogdij te bekomen betreffende de minderjarige kinderen. Zo kan er over het bezoekrecht onderlinge toestemming worden bereikt, kan er een regeling worden uitgewerkt middels overleg en/of bemiddeling tussen de (ouderen van de) families van de gescheiden echtgenoten, kan er via het muftiaat bemiddeld worden en kan de vrouw, indien al deze mechanismen falen en als laatste redmiddel, naar de rechtbank trekken. Hoewel dit systeem gebreken kent, mocht van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij, vooraleer zij dermate ondoordacht een echtscheidingsprocedure inleidde en indien zij werkelijk vreesde dat zij (al dan niet ingevolge deze procedure) van haar kinderen zou worden gescheiden bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, minstens de voormelde mogelijkheden zou hebben overwogen. In dit kader mocht worden verwacht dat zij zou hebben gepolst naar de eventuele welwillendheid van haar echtgenoot of diens familie om haar toe te staan haar kinderen te bezoeken. Eveneens mocht worden verwacht dat zij zou hebben nagegaan welke de mogelijkheden waren om, zo haar man niet genegen zou zijn om haar toe te staan om haar kinderen nog te zien, met hem of met zijn familie te bemiddelen om alsnog tot een overeenstemming te kunnen komen. Dat zij dit geheel niet deed, strookt niet met de aangevoerde vrees dat haar kinderen aan haar zouden worden ontnomen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Naast de opstart van de echtscheidingsprocedure geeft u ook aan dat de klacht bij de politie tegen uw man een reden is waardoor u alle contact met uw kinderen bij terugkeer zou worden ontnomen. Echter gevraagd naar de inhoud van de klacht gaf u aan dat u angst had dat hij de kinderen zou afnemen en vroeg u eveneens hem uit te schijven van het adres waar u woonachtig was (CGVS p.7, 10). Echter was uw man voordien al op een ander adres ingeschreven en waren er geen concrete indicaties dat uw man zinnens was de kinderen dwangmatig bij u weg te nemen hetgeen ook blijkt uit het feit dat nadat de kinderen bij hem overnacht hadden hij er geen probleem van maakte dat de kinderen terug naar u gingen (CGVS p.10). Dergelijke zinledige klacht die niettemin naar uw verklaringen een zware impact kan hebben op de perceptie vanuit Tsjetsjenië ten aanzien van u, past dan ook in de geest van de motivering die de oprechtheid van uw scheiding en uw verklaringen betreffende de vrees inzake de kinderen in vraag stelt.”

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motivering niet één concreet en dienstig argument aan. Zij bevestigt in het verzoekschrift integendeel uitdrukkelijk dat, zolang haar man hier niet legaal verblijft, het risico niet bestaat dat deze haar kinderen kan afnemen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.34). Voor het overige beperkt zij zich tot de boude bewering dat zij ingevolge voormelde klacht in Tsjetsjenië zal worden beschouwd als persoon die inging tegen de traditie. Hiermee gaat zij volledig voorbij aan de essentie van voormelde motivering, die eruit bestaat dat het totaal niet aannemelijk is dat zij, zo de aangevoerde vrees zou overeenstemmen met de werkelijkheid en ondanks de mogelijke aan deze klacht gekoppelde, zware gevolgen dermate ondoordacht een zodanig zinloze en zinledige klacht zou indienen bij de politie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar echtscheiding met haar echtgenoot. Minstens kan hieruit worden afgeleid dat geheel geen geloof kan worden gehecht aan de hieruit voortgesproken vrees dat aan haar bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het recht zou worden onzegd om haar kinderen nog te zien.

Nog daargelaten de vraag of het gegeven dat het hoederecht over de kinderen volgens de in het land of de regio van herkomst heersende maatschappelijke en culturele regels en normen toekomt aan de vader en dat een gescheiden vrouw daardoor in de toekomst minder of geen contact meer kan onderhouden met haar minderjarige kinderen kan worden aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, kan aan verzoekster op voormelde grond de vluchtelingenstatus aldus niet worden toegekend.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De motieven dienaangaande worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Inzake de door u neergelegde documenten die u hieromtrent neerlegt kan worden opgemerkt dat deze inderdaad ondersteunen dat u en uw man een echtscheidingsprocedure hebben lopen. Zoals eerder opgemerkt betreft dit een louter administratieve procedure die evenwel geen informatie geeft over de motieven hierachter noch welke impact dit heeft op uw terugkeer naar Tsjetsjenië. De klacht bij de politie betreft dit een vereenvoudigd procesverbaal die geen informatie bevat naar de inhoud van de klacht noch naar de werkelijke motieven die achter deze aangifte zitten, te meer gezien nergens blijkt dat de politie onderzoeksdaden heeft verricht of bepaalde voorzorgsmaatregelen ten opzichte van u en uw gezin heeft getroffen.”

Dezelfde redenering geldt voor de documenten die verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijbrengt inzake haar echtscheidingsprocedure. Uit deze documenten blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot in zulke procedure verwickeld zijn. Hieruit kan echter niet worden afgeleid welke de achterliggende motieven zijn. Evenmin blijkt hieruit dat de door verzoekster aangevoerde vrees betreffende haar kinderen oprecht zou zijn of zou overeenstemmen met de werkelijkheid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder laat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT